

Kazivanja koja govore o stanju umrlih i onih koji su na smrti

[Bosanski – Bosnian – بوسني]

Usama b. Gurm el-Gamidi

Prijevod: Senad Muhić

Revizija:
Ersan Grahovac

2013 - 1434

IslamHouse.com

﴿ الحكايات من أحوال الموتى ﴾

﴿ والمحتضرين ﴾

« باللغة البوسنية »

أسامة بن غرم الغامدي

ترجمة: سناد موهيتش

مراجعة:

أرسان غراهوفاتس

2013 - 1434

IslamHouse.com

Kazivanja koja govore o stanju umrlih i onih koji su na smrtnom času

Cijenjeni brate, u nastavku ću spomenuti nekoliko istinitih događaja koji ukazuju na lijep i loš završetak osobe na ovome svijetu, a molim Allaha Uzvišenog da nam svima podari lijepu smrt, i da nas sačuva od loše konačnice.

To spominjem s ciljem da vjernik bude još aktivniji u činjenju dobrih djela i da nastavi putem dobročinstva kojim već ide, te kako bi upozorio lijenog i razbudio nemarnog, moleći Allaha Uzvišenog da nam ova kazivanja budu od koristi.

[Mladić koji je ubio svoju majku]

Prva priča govori o mladiću koji je ubio vlastitu majku, a zatim je spalio, nakon što ju je na dijelove isjekao, a sve to pod dejstvom opojnih sredstava i droge.

Detalji vezani za ovaj događaj

Pozvan sam u jedan od zatvora kako bi održao predavanje tamošnjim zatvorenicima. Došavši tamo, primjetio sam mladića koji je bio van prostora u kojem

smo klanjali, kako se veoma brzo kreće, ode, pa se ponovo vrati, a nije klanjao sa nama.

Nakon što sam završio sa predavanjem, nadležni za islamska pitanja u dotičnom zatvoru me je zamolio da uputim savjet tom mladiću, za kojeg su mi kazali da ne obavlja namaz već četiri godine koliko boravi u zatvoru i da je ostalo samo tri mjeseca do njegovog pogubljenja odmazdom. Prije nego sam otišao kod njega upozorili su me da se pazim i čuvam njegovih postupaka, pa sam, nakon što sam se smirio i zatražio pomoć od Allaha otišao k njemu, nazvao mu selam i kazao mu da ga želim posjetiti kako bih, u ime Allaha, sa njim razgovarao. Upitao sam ga o razlogu neobavljanja namaza sa nama, te sam ga upitao da možda ne klanja samostalno, mimo džemata. On mi je kazao da nikako ne obavlja namaz i da nije Allahov rob, a da smo mi svi drugi robovi. Još mi je kazao da ne priznaje postojanje Allaha Uzvišenog. Upitao sam ga o tome ko ga je stvorio, a on mi je odgovorio da ga stvorio Vehhab. Upitao sam ga o tome ko je Vehhab kojeg mi spominje, a on mi je odgovorio da je to onaj koji mu je darovao sve, a zatim je počeo da psuje meleke i da ih optužuje za bludnje radnje. U njegovoj ruci je bio upaljač kojeg sam uzeo i upalio, a zatim sam mu rekao da zbog onoga što govori može da završi u vatri

džehennemskoj i upitao sam ga da li je spreman da izdrži vrelinu vatre, nakon čega je on prestao da priča.

Poslije toga sam pokušavao da na razne načine i metode stupim u normalan kontakt, pa nisam uspio.

Zatim mi je kazao: „Ja znam da je vrijeme mog pogubljenja odmazdom blizu, a ja ne klanjam.“ Zatim me je istjerao, pa sam izašao iz prostorije, a drugi zatvorenici su bili u našoj blizini i nadali su se da će ga Allah možda okrenuti pravome putu. Sa njima je bio i nadležni za islamska pitanja u tom zatvoru.

Zamolio sam ga da me pozove kada se nad zatvorenikom sa kojim sam razgovarao bude izvršavala šerijatska kazna kako bi vidio način na koji će napustiti ovaj svijet.

Pitao sam o razlogu zbog kojeg je osuđen na smrtnu kaznu, pa su mi kazali da on ne pati ni od kakvih duševnih bolesti. Kazali su mi da je išao na pregled i da doktori nisu ustanovili nikakav poremećaj. Upravo zbog ovakvog stanja njemu je odgađano izvršenje kazne, kako bi se ustanovilo njegovo duševno stanje.

A razlog presude o njegovom pogubljenju jeste ubistvo sopstvene majke, nakon čega ju je isjekao i zapalio, znajući da ona posti šest dana ševvala i to se desilo na dan džume.

Nakon što je proteklo otprilike dva mjeseca, dobio sam poziv od nadležnih iz tog zatvora koji su me obavijestili da će se kazna pogubljenjem izvršiti sutradan, te su tražili da budem prisutan odmah nakon sabah namaza. Nakon tog poziva stupio sam u kontakt sa jednim zapisničarem kako bi se zabilježila oporuka koju ostavlja osuđeni.

Sutradan, nakon sabah namaza, sreli smo se u zatvoru, a zapisničar je upitao osuđenog o tome da li svjedoči da nema drugog boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov Poslanik. Osuđeni mladić je odgovorio: „Svjedočim da je samo Allah bog i da je Muhammed Allahov Poslanik, da su Dženet i Džehennem istina.“

Obradovao sam se zbog onoga što sam čuo. Zatim je zapisao svoju oporuku, a ja sam ga savjetovao da što više spominje Allaha i citirao sam mu hadis: „Ući će u Džennet svako kome budu posljednje riječi na ovome svijetu *la ilahe illellah*. Ti sada ideš Allahu, zato što više spominji Allaha, jer može biti da te Allah počasti tako što će ti tvoja braća oprostiti, pa da ne budeš pogubljen.“

Nakon što sam mu to kazao, on je upitao: „Ima li igdje duhana ili čaja? Zar nema duhana i čaja? Kada ću biti pogubljen?“

Jedan od stražara mu je odgovorio: „Nakon što klanjamo džumu.“

Čuvši to, kazao je da je još veoma rano i da mu donesu duhan i čaj. Rekao sam mu: „Šta miliš da klanjaš dva rekata?“ On mi je tada naredio da izađem i počeo se sa mnom i sa onim što sam mu kazao izigravati.

Izašao sam vidno uznemiren i prije njega sam stigao na mjesto izvršavanja kazni, a njega su nakon toga doveli, pa sam upitao jednog od odgovornih: „Zašto ga ne podsjetite kako bi izgovorio kelimei šehadet, a on mi je kazao da je osuđeni jedne prilike sudiji kazao da je on kršćanin i da nije ubio nikog osim Iblisa, tj. svoju majku. Prišao sam mladiću i predložio mu da kaže *la ilahe illellah*, a on to nije izgovorio.

Ponavljao sa mu te riječi više od pet puta, a on nije ništa kazao. Jedan od vojnika je povikao govoreći mu da izgovori *la ilahe illellah*, a mladić je počeo da govori neke riječi koje nisu bili razumljive i ne znam da li je izgovorio šehadet ili nije.

Posmatrao sam sve dok nije izvršena smrtna kazna, a on nije ni pomjerio usne nikako. Oduljio sam ovu priču, ali ona pojašnjava ono što je nekada kazao Ibn Kesir, Allah mu se smilovao: „Čovjek će umrijeti onako kako je živio i biće proživljen onako kako je umro.“ Pogledaj samo kako je ovaj mladić ubio svoju majku, kako je bio ustrajan u ostavljanju namaza i nije ničije savjete slušao. I zato, nije ni čudo da čovjek bude

uskraćen lijepog završetka na ovome svijetu, ukoliko je živio na način kao ovaj mladić.

[Mladić koji je pogubljen sa šehadetom na usnama]

S druge strane imamo priču o drugom mladiću, o čijem roku pogubljenja sam obaviješten, nakon čega sam se uputio ka zatvoru onoga jutra kada je trebalo da se izvrši šerijatska kazna nad njim.

Nakon dogovora sa nadležnima ušao sam u sobu gdje se nalazio, te sam ga našao kako dignutih ruku prema nebesima uči dovu. Na njegovom stolu je mushaf i knjižica *Hisnul-muslim*, koja sadrži dove za svaku priliku.

Tom prilikom se pojavio zapisničar kako bi zabilježio mladićevu oporuku. Mladić je u oporuci ostavio da se sav njegov imetak podijeli u dobrotvorne svrhe za potrebe udruženja koja se bave izučavanjem Kur'ana ili za neke projekte kao sadaka od koje će imati neprestanu korist i to sve nakon što se vrate dugovi koje je imao. Svojoj porodici je oporučio da se boje Allaha i da budu strpljivi.

Nakon svega toga, zapisničar je otišao, a ja sam ostao sa tim mladićem koji je od tog trenutka pa sve do ulaska u auto koje ga je odvezlo na mjesto izvršenja

kazne, spominjao Allaha, klanjao, učio Kur'an i dovu činio, sve od sedam do devet sati i trideset minuta.

Meni je ostavio u oporuku da ga okupam i u ćefine zamotam, te da odem do njegove porodice nakon njegove smrti. Cijelo ovo vrijeme je samo zahvaljivao Allahu. Dobio sam informaciju da je ovaj mladić u snu vidio kako ide na poljanu na kojoj će biti izvršeno pogubljenje. U tom snu sa strane mladića su bili izvršioci kazne, a mladić je na sedždi upućivao dovu Allahu, govoreći: „*Nema Boga osim Tebe, slavljén si Ti, ja sam prema sebi nepravedan bio.*“

Također je u tom snu vidio trojicu ljudi koji su ga optužili kako napuštaju poljanu. Da mu je oprošteno, te neće biti pogubljen.

Ja sam pokušavao da što manje sa njim razgovaram kako ga slučajno ne bi prekinuo dok zikri i uči Ku'ran. Došao je rok pogubljenja i stavili su ga u auto kako bi ga odvezli na poljanu. Međutim, prije nego što je ušao u auto, pitao je jednog od vojnika o pravcu kible, nakon čega je pao ničice na zemlju i dugo ostao u takvom stanju.

Zatim je ustao, ušao u auto i kada smo stigli na poljanu, tražio sam jednog od izvršioca kazne, ali ga nisam našao. Tada sam obaviješten da se u tim trenucima

vodi razgovor sa rodbinom ubijenog, kako bi oprostili ubici, nakon čega je stigla vijest da su mu oni oprostili.

Čuvši to, ljudi su bili obradovani i uzvikivali su tekbire, a stražar i vojnik su počeli da ljube mladića, te su mu skinuli lisice, a ja sam požurio ka njemu i kazao mu da učini sedždu iz zahvalnosti Allahu, što je on i učinio, i na toj sedždi je dugo ostao.

Glavu sa sedžde nije dizao sve dok mu jedan od vojnika nije kazao da ustane. U tom trenutku su na poljanu ušla trojica ljudi i počeli su da na sav glas viču kako nisu oprostili ubici, te da žele pogubljenje i da se sa njim ne kasni. Mladić je ponovno stavljen u lisice, a od rodbine se ponovo tražilo da oprostite, no međutim oni su bili ustrajni u svome stavu.

Čovjek koji je bio zadužen za izvršavanje kazne se dvoumio oko pogubljenja, čas bi digao sablju, čas bi je spustio i gledao bi u rodbinu ubijenog koja traži pogubljenje, ne bi li oprostili ovom mladiću.

Nakon toga je upućena konačna naredba za izvršenje kazne, a ja sam stalno gledao u usta mladića koji je cijelo vrijeme spominjao Allaha. U tom trenutku zaduženi za to, udario je sabljom mladića po vratu, a glava je pala na njegovu desnu stranu, dok je krv tekla po zemlji, njegove usne su se i dalje pomjerale govoreći kelimei šehadet.

U tim dešavanjima, jedan od stražara povika da pogledam u njegov kažiprst koji je bio podignut ukazujući na kelimei šehadet. Odnijeli su ga u kola hitne pomoći, a ja sam ga nakon toga okupao. Prije toga sam iz njegovog džepa izvukao jedan papir koji je bio crven od krvi, a na kojem su bili jutarnji i večernji zikrovi. U tom trenutku sam primijetio bjelinu njegovog lica i svjetlost, a nakon toga sam ga umotao u ćefine, te smo mu klanjali džennazu namaz.

Poslije sam otišao kod njegove porodice, te ih obavijestio o njegovoj oporuci i o onome što sam primijetio kod njega prije smrti poput spominjanja Allaha, namaza i njegovog stanja prilikom smrti, u toku kupanja.

Te riječi su im ublažile bolove i tugu, a većina prisutnih je plakala. Pogledaj, Allah ti se smilovao, stanje ovog mladića koji je cijelo vrijeme bio u zikru i obavljao namaz, sve to trenutka njegovog pogubljenja, te kako je imao lijep završetak na ovome svijetu. Ovo sve uporedi sa stanjem mladića o kojem smo pričali prije, kako bi uvidio jasnu razliku među njima dvojicom.

Pričaću vam o još jednom događaju koji govori o lijepom završetku. Naime, dobio sam poziv jedne od gasulhana koja je tražila pomoć. Umrlu osobu, zbog koje

su me zvali, su okupali, ali nisu mogli da je u ćefine umotaju zbog neprestane krvi koja je tekla, a to sve zbog udesa koji je imala. Uputio sam se ka gasulhani, te nakon što sam stigao, ušao sam i prvo što sam vidio jeste svijetlo lice i bradu. Njegovo lice je zračilo svjetlošću, a ja sam pomislio u sebi da je ovo nekakav dobar čovjek koji je prije smrti zasigurno donio šehadet.

Podigao sam njegovu desnu ruku i vidio podignuti kažiprst koji ukazuje na kelimei šehadet, a to se isto primijetilo i na drugoj ruci. Kako je samo ovo divna završnica na ovome svijetu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je kazao: „**Ući će u Džennet kome budu zadnje riječi *la ilahe illallah.***“

Još jedan od događaja koji govori o lijepoj završnici na ovome svijetu jeste i sljedeći: Uoči petka dobio sam poziv u kojem sam obaviješten da će sutradan biti dženaza i da žele da okupaju mrtvaca. Obradovao sam se jer znam da Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, veli: „**Ko preseli na dan džume ili uoči džume biće sačuvan kaburskih muka.**“

Sutradan ujutro donijeli su mi osobu koja je preselila, a bila je umotana i prekrivena, pa sam skinuo prekrivač, nakon čega sam osjetio veoma čudan i nepoznat miris koji se proširio gasulhanom samo što sam

sklonio prekrivač. To je bio miris kojeg nisam osjetio u svome životu do tada. Upitao sam prisutne u gasulhani o tome da li je neko od njih namirisao ili je namirisana gasulhana, pa su mi odgovorili da nije niko. Tada sam se uvjerio da taj miris dolazi od osobe koja preselila. Molim Allaha da nam podari lijepu konačnicu.

U jednom od gradova na autoputu vidio sam saobraćajni udes, te sam zaustavio auto kako bih pritekao u pomoć i kako bi nekog, ukoliko umire podsticao da izgovaranje kelimei šehadeta, što sam uobičavao raditi. Približio sam se autu i ugledao dvije osobe. Otišao sam do jedne i vidio da joj se već pojavljuju znakovi smrti. Vidio sam kako joj crnilo prekriva lice, dok je druga zračila svjetlom i još je uvijek davala znakove života.

Također sam vidio još jednu saobraćajnu nesreću i čovjeka kojem su kosti bile polomljene, a krv je lila na sve strane. U tim smrtnim časovima vidio sam kako njegov jezik ne prestaje da izgovara kelimei šehadet i da veliča Allaha. Duša mu za samo nekoliko sekundi je napustila tijelo spominjući Allaha, a na njegovom licu je bio osmjeh.

Prilikom druge saobraćajne nesreće, jedna od osoba je pritekla u pomoć prije mene i podsticala nastradalog da izgovori kelimei šehadet, a ja sam vidio i slušao kako ga izgovara. Pojedini misle da je veoma

lahko izgovoriti kelimei šehadet u času smrti, međutim to nije tačno. To je veoma teško, osim onome kome Allah olakša, a čvrsto vjerovanje je odlučujući faktor u tim trenucima.

Jedne prilike sam gasulio mladića i nakon što sam završio, jedan od njegovih prijatelja me obavijestio da ga je nakon saobraćajne nesreće on izvukao mrtvog iz auta. U tim trenucima je nekoliko minuta pokušavao da ugasi radio u autu koji je veoma glasno puštao zvukove muzike i pjesama, ali nije mogao da ga ugasi, sve dok se akumulator nije istrošio.

Jedan od sagovornika mi je pričao o načinu smrti svoga oca, rekavši: „Moj otac je već danima u komi, ali i u takvom stanju ustao bi iz kreveta, abdestio i na krevetu bi klanjao. Čak neka od djece su se smijala na sve to, ali on je u takvom stanju ostao sve do svoje smrti, Allah mu se smilovao.“ Život ispunjen namazom i ibadetima.

Drugi mi je pričao: „Kada je moj otac bio u smrtnim mukama, gledao bi čas desno, čas lijevo i govorio bi da iz sobe izvedemo žene, jer imamo goste, a zatim je preselio. Može biti da je vidio meleke koji su mu uzimali dušu.“

Ovako se desilo i Omeru b. Abdul-Azizu, kada mu je smrt nastupila. Govorio je svojoj supruzi: „Napusti prostoriju, jer vidim bića koja nisu ni ljudi, ni džinni.“

Kada je izašla, on je isputio dušu. Jedne prilike sam gasulio čovjeka koji je izvršio samoubistvo vješanjem, a uže za koje se objesio je ostavilo tragove na njegovom vratu. Čudno je što su njegove ruke, a posebno dlanovi bili veoma crni i tamni.

Druga osoba mi je pričala o smrtnim mukama svoga oca: Prije nego će mu smrt nastupiti sjeo je na krevet, kao da mu nije ništa, a bio je bolestan i nije mogao da ustaje već dvadeset dana. Sjeo je sa nama, tražeći da i sestre budu prisutni, te je počeo da razgovara sa nama kao i kad je bio zdrav. Nakon toga se nageo malo u stranu, a njegovo čelo je bilo znojno. Nemalo poslije duša mu je nastupila tijelo, a ja sam kazao: „To dokazuje istinitost riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve selleme, koji veli: **„Smrt vjernika je uz znojno čelo.“**¹

Jedan od mojih prijatelja mi je pričao kako je on ušao u džamiju da klanja jaciju. U tom momentu je ušao drugi čovjek i klanjao pored njega, zatim je uzeo mushaf i učio.

Zatim, nakon što je proučen ikamet za namaz, ustali smo da klanjamo, a taj čovjek koji je bio pored mene je počeo da jeca, a zatim je pao. Odveli smo ga u bolnicu, a oni su nam kazali da je on mrtav već pola sata.

¹ Bilježe: Tirmizi. br. 982., Nesai, 4/5-6., Ibn Madže, br. 1452., Ahmed, 3/350.

Allahu ekber, umro je u Allahovoj kući, nakon klanjanja jednog namaza, čekajući drugi namaz i učeći Kur'an.

Vjernika uistinu obraduje kada čuje za ovakve slučajeve.

Jedne prilike sam bio prisutan kod umrle osobe, a njegov sin je imao cigaru u ustima, pa sam mu kazao da se boji Allaha i da ugasi cigaru iz poštovanja prema ocu, i melekima koji su prisutni, jer ih uznemirava time. Subhanallah, nakon pola godine umro je i taj čovjek i ogasulio sam ga na istom mjestu gdje sam ogasulio i njegovog oca, a taj mladić je imao sedamnaest godina. Smrt ne pravi razliku između mladog i starog.

Jedne prilike sam također gasulio nekog starca koji je preselio i vidio sam kako je ispružio svoj kažiprst ukazujući na kelimei šehadet. Upitao sam o njemu njegove sinove, a oni su mi kazali da je bio mujezin u jednoj džamiji blizu četrdeset godina.

Ovo je samo jedan dio od mnogobrojnih događaja i primjera koji ukazuju na lijep i loš završetak na ovome svijetu, a da sam spomenuo sve, bilo bi predugačko.

Čitaocē ove redova, ti si još uvijek živ, pa kakvu završnicu želiš? Pripremi se za susret sa Allahom i ispuni svoj život bogobojažnošću, obožavaj Allaha sve do svoje smrti, čuvaj se grijeha jer su veliki grijesi ubitačni, dok ustrajnost u malim grijesima čini grijehe velikim. Mnoštvo malih grijeha ukoliko nije popraćeno

pokajanjem i traženjem oprost je prekrivač za srce koje može prouzrokovati njegovu zapečaćenost i loš kraj na ovome svijetu, kao kaznu od Allaha – Allah nas sačuvao.

Allahu naš, učini da okončamo ovaj život čineći najbolje dobro djelo, učini da dan kada Te sretnemo bude naš najbolji dan. Podari nam da budemo sa onima kojima si svoju blagodat ukazao u džennetu i u Tvojjoj blizini.

Neka je salavat i selam na Muhammeda, njegovu porodicu i ashabe.